

Υπακοή στον Θεό, στον πνευματικό μας και στον συνάνθρωπο (γέροντας Σωφρόνιος Σαχάρωφ)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 24 Αυγούστου, 2015

140. Ο Απόστολος Πέτρος λέγει για το «βασίλειον ιεράτευμα» ότι μπορεί να εκπληρωθεί με τη συμμετοχή μας στη Λειτουργία. Να φοβάστε, αλήθεια, να πηγαίνετε από συνήθεια στη λειτουργία. Προσπαθείστε να ζείτε κάθε φορά πιο βαθιά αυτό που ζούσε ο Χριστός κατά το Μυστικό Δείπνο, όταν εγκαθίδρυσε το μεγάλο αυτό μυστήριο που είναι η θεία Ευχαριστία. Τότε η λειτουργία θα αποβεί σωτήρια όχι μόνο για σας, αλλά και για όσους συμμετέχουν σ' αυτή. Δεν ανήκει μόνο στους ιερείς να ζουν στην καρδιά τους τα παθήματα του Χριστού για τον κόσμο που είναι λεία της αμαρτίας και του θανάτου.

141. Καθετί που υπάρχει, υπάρχει γιατί ο Θεός το σκέπτεται. Ο Θεός σκέπτεται τον κόσμο και ο κόσμος υπάρχει. Αν ζητείτε το θέλημα του Θεού με απλότητα και ταπείνωση, ο Θεός μπορεί να μεταβάλει οποιαδήποτε κατάσταση ακόμη και την πιο αρνητική. Συνεπώς αν υπακούετε στον πνευματικό σας πατέρα, αν έχετε εμπιστοσύνη σ' αυτόν, μη φοβάστε ότι θα οδηγηθείτε λανθασμένα. Ο Θεός θα βρίσκει πάντοτε τον τρόπο να σας αποκαλύπτει την αλήθεια. Βαδίζοντας με υπακοή, κάνετε την καρδιά σας πιο ευαίσθητη σε κάθε πνευματική κίνηση στη ζωή σας.

142. Δεν έχει μεγάλη σημασία αν η θεωρία του πνευματικού μας πατέρα είναι ατελής. Ο Θεός θα διορθώσει τις πράξεις μας κατά το μέτρο που τελούνται στην υπακοή και την πίστη στον Χριστό. Αυτό που φαινόταν λανθασμένο θα γίνει σωστό. Αντιθέτως αυτό που φαινόταν τέλει στη λογική μας πολλές φορές δεν είναι παρά η αντανάκλαση της αμαρτωλής θελήσεώς μας, και ο Θεός δε θα είναι μαζί μας.

143. Η πιο απλή οδός είναι να υπακούουμε και να μην επιβάλλουμε το θέλημά μας. Αυτός είναι ο ισχυρότερος πόλεμος εναντίον των παθών.

144. Για να εννοήσουμε το μυστήριο της εν Χριστώ σωτηρίας, οφείλουμε να περάσουμε από την οδό της υπακοής. Και να το κάνουμε αυτό με πολλή προσοχή. Στο μέτρο που η θεωρία του είναι σωστή ο άνθρωπος μπορεί να έχει υψηλότερη έμπνευση κάνοντας την πιο απλούστατη εργασία, όπως για παράδειγμα τη μαγειρική. Απεναντίας χωρίς υπακοή, έστω και αν είναι κάποιος πατριάρχης, επίσκοπος ή ιερέας μπορεί να χαθεί.

145. Μέσα μας φέρουμε το προπατορικό αμάρτημα, το δηλητήριο αυτό του πρώτου πειρασμού του Αδάμ στον παράδεισο –«έσεσθε ως θεοί»– αλλά η υπακοή μπορεί να μας ελευθερώσει απ’ αυτό.

146. Το παν εξαρτάται από τη σχέση μας με τον Θεό. Αν έχουμε εμπιστοσύνη στην πρόνοιά Του, θα βρούμε τη δύναμη ν’ ακολουθήσουμε το λόγο του πνευματικού μας πατέρα. Η λογική που χαρακτηρίζει την καθημερινή ζωή και τα διανοήματά μας δεν επαρκούν. Ο Θεός εγκαταλείπει αυτόν που έχει υπερβολική εμπιστοσύνη στη σύνεσή του. Δεν έχει μεγάλη σημασία αν κάποιος λόγος είναι εναντίον μας, ή κάποια συμβουλή φαίνεται παράλογη για την κοινή λογική. Αν είμαστε έτοιμοι να ακολουθήσουμε αυτόν το λόγο, αυτή τη συμβουλή, αν έχουμε εμπιστοσύνη σ’ αυτόν το λόγο, σ’ αυτή τη συμβουλή, ο Θεός τελικά θα τακτοποιήσει τα πράγματα, ώστε η έκβαση να είναι θετική. Το μυστήριο της υπακοής είναι μια από τις πιο σοβαρές πραγματικότητες στην οδό της σωτηρίας.

147. Είθε ο Κύριος να σας φυλάει! Και σεις κρατείτε τη σωστή στάση! Από έξω τίποτε δεν φαίνεται. Είναι μια ζωή για την οποία δεν μπορούμε να πούμε τίποτε το ιδιαίτερο. Αλλά εσωτερικά, χάρη στην υπακοή, βρισκόμαστε σε κατάσταση συνεχούς εντάσεως. Τέτοιος οφείλει να είναι ο χριστιανός. Ένα «καλώδιο υψηλής τάσεως», πάνω στο οποίο μπορεί να καθίσει ένα πουλάκι χωρίς να πάθει την παραμικρή ζημία, αλλά μέσα από το οποίο περνά ενέργεια ικανή να κάνει ολόκληρο τον κόσμο να εκραγεί. Ιδού με ποιόν τρόπο εγγίζουμε την αιώνια Βασιλεία του Χριστού.

148. Με τη μικρή άσκηση της υπακοής ο άνθρωπος εισέρχεται στο άναρχο είναι του Θεού.

149. Η υπακοή είναι απαραίτητη για την αιώνια σωτηρία. Προετοιμάστε την καρδιά και το νου σας. Κρατείστε θετική εσωτερική στάση.

150. «Να είμαστε κατ' εικόνα του Θεού». Δεν μπορούμε να φθάσουμε σ' αυτό, παρά μόνο με υπακοή όμοια με την υπακοή του Χριστού, της Παναγίας και όλων όσοι ακολούθησαν τα ίχνη τους.

151. Όταν συναγόμεστε επί το αυτό, οφείλουμε να είμαστε σαν ένας άνθρωπος, κατ' εικόνα του Τριαδικού Θεού που είναι ένας μόνο Θεός. Δεν μπορούμε να το κατορθώσουμε αυτό, παρά μόνο αν έχουμε μέσα μας το Άγιο Πνεύμα και όχι την εσωτερική ακαταστασία των κακών λογισμών μας. Πώς ν' αποκτήσουμε τη χάρη αυτή; Πώς να πολιτευθούμε, ώστε ο Θεός και ο Άγιο Πνεύμα Του να ενοικήσουν μέσα μας; Πρέπει να υπακούουμε. Μόνο με την διαρκή προσοχή στον αδελφό μας κατορθώνουμε να δημιουργήσουμε μέσα μας ένα είδος «ραντάρ» για να αισθανόμαστε αυτό που οι άλλοι σκέπτονται, τη θέληση και την πνευματική τους κατάσταση. Αντιθέτως, χωρίς υπακοή, και αν γυρεύουμε πρώτα την άνεσή μας, θα είμαστε χωρισμένοι από τους άλλους και θα έχουμε πόλεμο.

152. Η πνευματική υπακοή είναι απαραίτητη στην καθημερινή ζωή. Να προτιμάτε το θέλημα του άλλου παρά το δικό σας. Να δέχεσθε με θετική στάση κάθε αίτημα του πνευματικού σας, ενός αδελφού ή μιας αδελφής. Έτσι θα δημιουργηθεί σιγά-σιγά μέσα σας και γύρω σας μια ατμόσφαιρα, όπου η καρδιά θα γίνει πολύ απαλή, πολύ ευαίσθητη σε κάθε εσωτερική κίνηση, σε όλες τις πνευματικές εναλλαγές.

153. Όταν συγκεντρωνόμαστε, ας παρακαλεί ο καθένας τον Θεό να μας δίνει το πνεύμα της υπακοής στο θέλημα Του και να μας ευλογεί όλους. Είτε ο νεώτερος, είτε ο πιο ηλικιωμένος, να ακούτε τον άλλο με την καρδιά, για ν' αντιληφθείτε πότε το Πνεύμα του Θεού μιλάει μέσω αυτού. Ένας διάκονος είκοσι χρονών, ο Μέγας Αθανάσιος, και όχι οι πατριάρχες, οι επίσκοποι ή οι άλλοι μάρτυρες, ήταν εκείνος που εισηγήθηκε τη λέξη «ομοούσιος» κατά

την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο το 325 μ.Χ., για να προσδιορίσει τη σχέση ανάμεσα στον Πατέρα και τον Υιό μέσα στην Αγία Τριάδα. Αλλά για να φθάσουμε σ' αυτό, πρέπει να κοπιάσουμε. Θα το κατορθώσουμε μόνο με την υπακοή.

154. Με την υπακοή η καρδιά γίνεται διαρκώς πιο ευαίσθητη για τη ζωή των άλλων, για τα παθήματά τους, για την πρόδοό και τις ανάγκες τους.

155. Διακονώντας και όχι εξουσιάζοντας τον αδελφό γινόμαστε όμοιοι με τον Κύριο. Ο Χριστός υπέδειξε την οδό κατά τη νύκτα του Μυστικού Δείπνου. Ενώ ήταν ο Κύριος έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του.

156. Με την υπακοή η καρδιά και το πνεύμα μας θα πλατυνθούν στο άπειρο.

157. Με την υπακοή η ζωή μας γίνεται εξαιρετικά συνειδητή, ακόμη και στον βαθύτερο ύπνο.

158. Με την υπακοή πολεμούμε τα πάθη, ώστε κανένας εμπάθης λογισμός να μη μπορεί να μας αιχμαλωτίσει.

159. Μπροστά στον καθένα οφείλουμε να είμαστε έτοιμοι να εκπληρώσουμε το δικό του μάλλον θέλημα παρά το δικό μας. Έτσι πλαταίνει η συνείδησή μας. Σιγά-σιγά, με τρόπο εντελώς απροσδόκητο, γεννιέται μέσα μας ο θρήνος για τον «Αδάμ παγγενή».

160. Η υπακοή αρχίζει με τις πιο ασήμαντες λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής, με την πιο ταπεινή εργασία, αλλά τελειώνει με τη συνείδηση του «εγώ ειμι». Οφείλουμε να διατηρήσουμε τη διάθεση αυτή του πνεύματος με

την ενέργεια της πίστεως στην Ανάσταση.

161. Ο Χριστός είπε: «Ει τις... ου μισεί τον πατέρα εαυτού και την μητέρα και την γυναίκα και τα τέκνα και τους αδελφούς και τας αδελφάς, έτι δε και την εαυτού ψυχήν, ου δύναται Μου μαθητής είναι (ου δύναται ακολουθείν Με)» (Λουκ. 14,26). Ο λόγος του Κυρίου είναι πολύ σοβαρός. Δεν πρόκειται για την σταδιοδρομία και για τα μικρά πράγματα της ζωής αυτής, αλλά για την υπερνίκηση των παθών και της αμαρτίας αυτού του κόσμου, ώστε να ζήσουμε αιώνια με τον Πατέρα. Μετά την πτώση η ανθρώπινη φύση είναι σε όλες της τις εκδηλώσεις ενάντια σ' αυτό που ο ουράνιος Πατέρας μας περιμένει από μας. Ιδού γιατί οφείλουμε να μισήσουμε τον εαυτό μας στην κατάσταση που βρίσκεται σ' αυτόν τον κόσμο μετά την πτώση.

162. Μέσω της υπακοής ο νους μας μπορεί να βρεθεί καθαρός ενώπιον του Θεού.

163. «Ο αγαπών πατέρα ή μητέρα ή τέκνα υπέρ Εμέ ου δύναται ακολουθείν Με». Για τους ανθρώπους του κόσμου τίποτε δεν είναι πιο φοβερό από αυτούς τους λόγους. Ωστόσο, οφείλουμε να κατορθώσουμε να ξεπεράσουμε ό,τι μας δένει με τα πιο κοντινά μας πρόσωπα. Διαφορετικά, δεν θα φθάσουμε ποτέ στην παγκόσμια και απόλυτη αγάπη του Θεού.

164. Υπακοή είναι η τέλεια αποταγή από το «ίδιον θέλημα». Αυτή είναι η οδός που πρέπει ν' ακολουθήσουμε, για να γίνουμε ελεύθεροι, ν' ακούσουμε στην καρδιά μας τη φωνή του Πνεύματος του Αγίου. Όσο θα υπάρχει μέσα μας κάποιο πάθος, η ζωή μας θα είναι τραγική, χωρίς διέξοδο. Δεν μπορούμε να βρούμε την ειρήνη χωρίς την πλήρη αποταγή από το δικό μας θέλημα.

165. Μόνο όταν ελευθερωθούμε από τους λογισμούς τις ιδέες και τα θελήματά μας, θα μπορέσουμε να ζήσουμε με κάθε καθαρότητα στην «ατμόσφαιρα» του Θεού.

166. Υπακοή σημαίνει να κόβουμε το «ίδιον», το ατομικό μας θέλημα. Στην καθημερινή ζωή σημαίνει να είμαστε διατεθειμένοι ν' αρνηθούμε τις ιδέες μας, για να ελευθερωθούμε από την έμπονη και άθλια πάλη, που διεξάγουμε ενάντια στα πάθη. Μόλις τελειώσει αυτός ο πόλεμος, είμαστε ήδη στις πύλες της αιωνιότητας.

167. Αν αρνείσθε το προσωπικό σας θέλημα αναζητώντας το θέλημα του Θεού, ο Θεός θα είναι μαζί σας. Αν επιμένετε ν' ακολουθείτε το δικό σας λογισμό, ο Θεός θα σας εγκαταλείψει.

168. Η πιο μεγάλη τιμωρία για τον άνθρωπο είναι να τον «παραδώσει» ο Θεός στο ίδιο θέλημά του. Στην εποχή μας που απέρριψε τον Χριστό, κανείς δεν κατανοεί την ολοφάνερη αυτή δουλεία.

169. Η καθαρά προσευχή προϋποθέτει την αμεριμνία. Κατορθώνεται όταν σε οποιαδήποτε εργασία ο νους μένει ελεύθερος από σκέψεις και ζει μόνο με το Όνομα του Θεού και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος.

170. Δεν ήλθα για να επιβάλω το θέλημά μου στον άλλο, αλλά για να τον υπηρετήσω κατά το υπόδειγμα του Χριστού. Προσπαθείστε να ενεργείτε κατ' αυτόν τον τρόπο και θα δείτε ότι η χάρη του Θεού θα είναι μαζί σας. Ακολουθώντας υιοθετείστε αυτή τη στάση σε κάθε στιγμή της ζωής σας.

171. Αν δεν αποκτήσουμε το πνεύμα της διακονίας του πλησίον η ζωή μας θα είναι ανώφελη. Αν θέλουμε να αναγεννήσουμε τη φύση μας, να γίνουμε «καθ' ομοίωσιν» Θεού, ο πόθος να διακονήσουμε τον πλησίον πρέπει να κυριαρχεί στη ζωή μας.

172. Η διακονία του πλησίον έχει σωτήρια δύναμη απείρως μεγαλύτερη από οποιαδήποτε θεολογική θεωρία.

173. Πώς μπορούμε να γνωρίσουμε τον Θεό «καθώς εστι»; Ο Χριστός μάς δείχνει την οδό παροτρύνοντάς μας να παραμένουμε στην αγιότητα για να μη βλάπτουμε τον πλησίον, να προτιμούμε τους άλλους από τον εαυτό μας, να μην επιδιώκουμε να τους εξουσιάζουμε.

174. Οφείλουμε να πεθάνουμε για τον εαυτό μας, για να ζήσουν οι άλλοι. Ο Χριστός το είπε: «Μη φοβηθείτε να χάσετε τη ζωή σας στη διακονία του αδελφού». Όποιος υπηρετεί τον άλλο σώζει την ψυχή του για την αιώνια ζωή.

(Αρχιμανδρίτου

Σοφρωνίου: "Περί Πνεύματος και ζωής πνευματικά κεφάλαια")

(Πηγή ηλ. κειμένου: oodegr.co)